

Mína

Mína a náhodní okoloidúci

napísala KATEŘINA PANTOVIČ
ilustrovala ELIŠKA STRAKOVÁ

Albatros

Mína a náhodní okoloidúci

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Kateřina Pantovič

Mína a náhodní okoloidúci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mína a náhodní okoloidúci

Kateřina Pantovič: Mína a náhodní kolemjdoucí

Text © Kateřina Pantovič, 2023

Illustrations © Eliška Straková, 2023

© Došel karamel, 2023

Translation © Nataša Juračková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4669-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4675-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Mína a náhodní okoloidúci

NAPÍSALA KATEŘINA PANTOVIČ
ILUSTROVALA ELIŠKA STRAKOVÁ

Albatros

venovanie

Pre všetky veľké deti, ktoré čítajú svojim malým deťom.
A tiež pre tie moje. To máte namiesto TikToku. Prepáčte.

*1/ Na akú naozaj zaujímavú otázku
sa dá odpovedať číslom?*

Medzi závesmi zostala malinká medzierka. Mama to mala presne vypočítané, aby prvý ranný lúč pošteklil Mínu na nose. Stačilo ľavý záves trošku stiahnuť a pravý nechať pekne zvlnený a slnko ráno namierilo priamo k dolnému rohu postele, kam Mína v noci doputovala, napriek tomu, že zaspávala, ako sa patrí, s hlavou na vankúši a nohami pod paplónom. Teraz s otvorenými ústami a rozťahnutými rukami funela tak nahlas, že by ste si ju veľmi ľahko splietli s úplne iným stvorením než malým rozkošným dievčatom.

Nohy mala vyložené na vankúši a spod príkrývky vytrčali len malé pršteky, ktoré si včera nalakovala každý iným odtieňom ružovej, od toho, čo pripomínal cukrovú vatu, až po ten najtmavší, akú má zmrzlina z dračieho ovocia.

V iný deň by Mína so slnkom trochu bojovala. Možno by si cez hlavu natiahla paplón a tvárila sa, že si ho nevšimla, že je predsa ešte stále noc

a môže si dosnávať sen, v ktorom lieta vysoko nad domom a pozoruje malinké farebné bodky, čo boli v skutočnosti čapice a brmbolce detí zo sídliska, ktoré vybehli von stavať snehuliaka.

Dnes to však robiť nebude. Len čo sa lúč dotkne jej tváre, rozlepí jedno oko, potom druhé, skontroluje budík na nočnom stolíku, či sa slnko predsa len neunáhnilo a neobjavilo sa príliš skoro. Nie, je tu práve včas, aby všetko stihla. Má totiž kopec práce. Teda, mama má kopec práce. Mína až tol'ko

nie. Ona si len musí vyčistiť zuby, navliecť si pančušky, baletný dres a sveter, trochu si rozčesať vlasy, ale nie úplne, len tak, aby v budúcnosti existovala teoretická možnosť, že vlasy pôjdu oddeliť jeden od druhého, vypiť kakao, zobrať si tašku, vložiť si do nej desiatu a vyraziť do školy, kde chýbala celý minulý týždeň, pretože dostala kašeľ.

Teda dostala – znie to, akoby jej ho niekto zabalil do baliaceho papiera, obviazal červenou stuhou a daroval ako darček k narodeninám. Takto to nebolo. Kašeľ skrátka chytila v škole od spolužiaka Jonáša. Zvyčajne Mína nevie chytiť nič. Rozhodne nie loptu, ktorá k nej letí na telocviku, ani nechytí príležitosť za pačesy, či nos, keď niečo vyvedie.

Ak však ide o kašeľ, chytí ho takmer vždy, keď okolo nej preletí. Mama jej nakúpila plno vitamínov. Šumivé, rozpustné vo vode, žuvacie gumené v tvare exotických zvierat a aj úplne obyčajné, ktoré vyzerajú ako mandarínka či jablko. Pretože to naozaj sú mandarínky a jablká. Mama si nemôže dovoliť, aby bola Mína chorá, lebo inak s ňou musí ostať doma a na bránu kníhkupectva, ktoré vlastní, vyvesiť ceduľku ZATVORENÉ.

A to je zlé pre mamu, lebo potom nezarába peniaze, aj pre jej zákazníkov, pretože nemajú čo čítať, a keď sa to tak vezme, aj pre literatúru, keďže nič nie je smutnejšie ako opustené knihy vo výklade obchodu, na ktorého dverách visí ceduľa ZATVORENÉ.

Dobre, možno teraz trochu prehánam, určite sú aj smutnejšie veci. Napríklad dievča, ktoré leží v posteli a kašle, namiesto toho, aby behala po vonku a stavala si snehuliaka, keď vo februári konečne napadol sneh aj v Bratislave.

Áno, počuli ste dobre, bol február, a aj napriek tomu si Mína obliekla baletný dres.

„Chceš znovu prechladnúť?“ zalomila mama rukami, hneď ako zbadala Mínu v kuchyni. Bolo to trochu smiešne, lebo baletný dres si Mína obliekala denno-denne a mama sa každý deň tvárila prekvapene. Čo už, mamy asi takéto veci musia neustále opakovať a Mína sa s tým musí zmieriť.

A mama sa zase musí zmieriť s tým, že sa Mína bude obliekať tak, ako chce. Obliekanie je jedna z mála vecí, pri ktorých sa Mína rozhoduje úplne sama, a to je výsada, o ktorú sa jednoznačne nenechá pripraviť, a už vôbec nie pre niečo také vrtkavé, ako je počasie.

„Nechcem prechladnúť, práve preto som si obliekla pančušky a sveter,“ odpovedala Mína a na obe ukázala prstom, keby náhodou mama dobre nevidela.

„Mne je z teba zima, len čo sa na teba pozriem,“ neodpustila si mama poznámku, ale potom to už nechala tak, pretože chcela, aby dnes prišla Mína do školy včas, a hádka pre oblečenie by tomu určite nepomohla.

Mama sa navyše nerada hádala. Chcela si svoje právo povedať Míne rezolútne **NIE** nechať na úplne inú príležitosť, než je jej spôsob obliekania. So slovom nie sa totiž nesmie plytvať, stráca potom svoju váhu.

Napríklad ak jej raz Mína oznámi, že už viac nebude chodiť do školy, že odchádza z domu s chlapcom z cirkusu a bude s ním cestovať po svete a stane sa profesionálnou žonglérkou, vtedy mama povie presvedčivé, rozhodné nie. Také nie, ktoré nedáva priestor na ďalšiu diskusiu. A Mína, pretože nebude na jej nie zvyknutá, ju radšej poslúchne. Bude vedieť, že keď už mama, ktorá slovom nie rozhodne neplytvá, povedala nie, mala by ju počúvať.

Aspoň takto to mala jej mama vymyslené. Ťažko povedať, či to nakoniec bude fungovať. To si bude môcť overiť až vtedy, keď sa Mína zamiluje do chlapca z cirkusu. Je však celkom možné, že sa do chalana

rezolútne

NIE!

z cirkusu nikdy nezamiluje, a keby sa aj doňho zamilovala, mama jej to nezakáže, pretože rovnako ako rešpektuje jej módnny vkus, bude hádam jedného dňa rešpektovať aj jej výber životného partnera. Ale to je dopredu ťažko odhadnúť, obzvlášť pri niekom, kto vlastní kníhkupectvo a za svoj život prečítal tisíce príbehov, a tak vie, aké nečakané konce môžu nastať.

Nebudem vám tu rozprávať, koľko mala Mína rokov. Ani to, koľko merala alebo aké číslo topánok nosila. Všetky tieto údaje sa hodia skôr do správy z preventívnej prehliadky u detskej lekárky než do môjho príbehu.

Na akú naozaj zaujímavú otázku sa dá odpovedať číslou? Na žiadnu. To už aj Mína za svoj krátky život zistila.

Mína bola taká veľká, že sa rozhodne nezmestila do myšacej dierky, ale zároveň taká malá, že keď doma miešali cesto na jogurtové vafle, musela kľačať na stoličke prirazenej ku kuchynskej linke, aby pohodlne dočiahla na pracovnú dosku.

Chodila už do školy, v autobuse si nemusela kupovať lístok a v zoo mala vstupenku o pár eur lacnejšiu ako mama alebo tato. Už dávno vedela malú aj veľkú násobilku. Pani učiteľka často opakovala, že ju musí sypať z rukáva, aj keby ju zobudili uprostred noci. Mína si na to občas spomenula, keď sa v noci zobudila a šla sa vycikať.